

Sygn. akt I PZ 3/10

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiryło

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa T. D.

przeciwko Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w N.

o zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 marca 2010 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w O.

z dnia 22 grudnia 2009 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy w O. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił zażalenie powódki T. D. na postanowienie tego Sądu zawarte w punkcie II wyroku tego Sądu z dnia 19 listopada 2009 r., oddalającego apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 lipca 2009 r. w sprawie przeciwko Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w N. o zadośćuczynienie. Zaskarżonym postanowieniem zasądzono od powódki na rzecz pozwanego kwotę 450 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu za instancję odwoławczą.

W uzasadnieniu postanowienia o odrzuceniu zażalenia Sąd Okręgowy wskazał, że profesjonalny pełnomocnik powódki wniósł zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach wydane przez Sąd drugiej instancji (Sąd Okręgowy) do Sądu Apelacyjnego. Tymczasem w sprawie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego w oparciu o art. 394¹ § 2 k.p.c. Wskazanie niewłaściwego Sądu do rozpoznania środka zaskarżenia uzasadnia odrzucenie zażalenia. Nie jest to brak formalny, bowiem pełnomocnik wskazał w jego ocenie Sąd właściwy do rozpoznania sprawy. Nie ma zatem uzasadnienia przerwania na Sąd drugiej instancji wskazywania zawodowemu pełnomocnikowi właściwego sądu do rozpoznania zażalenia. Dlatego Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. i art. 394¹ k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik powódki domagał się jego uchylenia w całości, zarzucając naruszenie art. 370 k.p.c. przez odrzucenie zażalenia pomimo niewystąpienia przesłanek wskazanych w tym przepisie. W ocenie wnoszącej zażalenie, „interpretacja zastosowana przez Sąd Okręgowy jest sprzeczna z literalnym brzmieniem w/w przepisu, który nakazuje odrzucenie pisma, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest usprawiedliwione, ponieważ Sąd Okręgowy błędnie uznał za niedopuszczalne zażalenie powódki z powodu niewłaściwego oznaczenia sądu odwoławczego, którym nie był oznaczony przez wnoszącą zażalenie Sąd Apelacyjny, bo właściwym sądem odwoławczym był Sąd Najwyższy (art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skierowanie środka zaskarżenia za pośrednictwem sądu właściwego do oznaczonego niewłaściwie sądu odwoławczego nie stanowi *eo ipso* i *de iure* o „konstrukcyjnej” - w wadliwej ocenie Sądu Okręgowego - niedopuszczalności środka odwoławczego z innych przyczyn w rozumieniu art. 370 k.p.c. już dlatego, że wadę oznaczenia (wskazania) właściwego sądu odwoławczego strona skarżąca zawsze może usunąć w otwartym terminie do zaskarżenia orzeczenia, np. przez oznaczenie lub w każdym czasie przez sprostowanie tej oczywistej omyłki pisarskiej w oznaczeniu sądu odwoławczego. „Właściwości sądu” nie zalicza się do przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2008 r., II CZ 31/08, LEX nr 494152), co oznacza, że

wniesienie w otwartym terminie kodeksowym (art. 394 § 2 k.p.c.) zażalenia za pośrednictwem sądu właściwego, który wydał zaskarżone postanowienie, na adres niewłaściwie oznaczonego (niewłaściwego instancyjnie) sądu, wymaga przekazania zażalenia do właściwego sądu odwoławczego. Sąd Najwyższy uznał, że zasada określona w art. 200 § 1 k.p.c., z której wynika, iż sąd, który stwierdza swą niewłaściwość, przekazuje sprawę sądowi właściwemu, znajduje odpowiednie zastosowanie (odniesienie) do przekazania sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu w przypadku, gdy wnoszący środek zaskarżenia za pośrednictwem sądu właściwego skierował go pod adres niewłaściwego sądu odwoławczego. Potwierdzają to dyspozycje art. 371 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., z których wynika, że sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, przekazuje terminowo wniesiony za jego pośrednictwem środek zaskarżenia wraz z aktami sprawy do sądu drugiej instancji lub właściwego sądu odwoławczego.

Należy podkreślić, że pełnomocnik wnoszącej zażalenie oczywiście bezzasadnie twierdził w zażaleniu, że oznaczenie (wskazanie) niewłaściwego sądu, który nie był uprawniony do rozpoznania wniesionego środka zaskarżenia (zażalenia), było wadą formalną, która zobowiązywała Sąd drugiej instancji do wezwania strony do uzupełnienia wniesionego środka zaskarżenia. Tymczasem skoro w rozpoznawanej sprawie pełnomocnik powódki, legitymująca się profesjonalnym statusem prawnym adwokata, skierowała do Sądu Apelacyjnego zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w O. (orzekającemu w drugiej instancji) w przedmiocie zasądzenia od powódki kosztów procesu za instancję odwoławczą (apelacyjną), to wniesiony środek zaskarżenia nie zawierał braku formalnego oznaczenia sądu (art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c.), na którego adres, za pośrednictwem sądu właściwego, oczywiście błędnie został skierowany środek zaskarżenia. Tylko bowiem w przypadku, gdyby autorka zażalenia w ogóle nie oznaczyła sądu, do którego skierowała zażalenie powódki, wystąpiłby brak formalny i potencjalny obowiązek wezwania strony do jego uzupełnienia.

Jedynie w przypadku wniesienia środka zaskarżenia bezpośrednio do sądu odwoławczego o zachowaniu ustawowego terminu do jego wniesienia decyduje data, w jakiej środek zaskarżenia dotarł lub został nadany do właściwego sądu, za którego pośrednictwem powinien być tam skierowany (por. uchwałę Sądu

Najwyższego z dnia 28 listopada 1987 r., III CZP 33/87, OSNC 1988 nr 6, poz. 73 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1998 r., III CKN 941/98, LEX nr 519262). Natomiast środek zaskarżenia wniesiony w otwartym terminie zaskarżenia za pośrednictwem sądu właściwego, który wydał zaskarżone orzeczenie, nie jest spóźniony i ten sąd powinien przekazać go właściwemu sądowi odwoławczemu także wtedy, gdy strona skarżąca oznaczyła wadliwie właściwy sąd odwoławczy. O zachowaniu terminu do wniesienia środka zaskarżenia decyduje wniesienie go w kodeksowo przepisany terminie do sądu właściwego, który wydał zaskarżone orzeczenie, choćby do rozpoznania środka odwoławczego był inny sąd odwoławczy niż wadliwie oznaczony przez wnoszącego środek zaskarżenia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien rozważyć rozpoznanie zażalenia w trybie art. 359 § 1 k.p.c. w związku z art. 102 k.p.c., albo skierować je do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. W tym celu Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.